

F. K. 70

Z f
4176

26 Christiani Friederici Weisii, Correctoris illustris Afranei Misnensis, vita.

VIRO PRAENOBILISSIMO, AMPLISSIMO
DOCTISSIMOQVE
**M. ANDREAE CHRISTIANO
CLEMANNO,**
CONRECTORI DE ILLVSTRI ÁFRANEO OPTIME MERENTI,
SOLLEMNIA NVPTIARVM
A FILIA VNICA
VIRGINE NOBILISSIMA VIRTVTIBVSQVE
ORNATISSIMA,
**CHRISTIANA CAROLINA
VILELMINA**
CVM FLORENTISSIMO SPONSO
**CHRISTIANO LEBERECHT
WEISSIO,**

ICTO ET GRAMMATEO MISENENSI CLARISSIMO

PRID. NONAR. MAIAR. A. R. S. CCCCCCLXXII

CELEBRATA

EA, QVA DECET, OBSERVANTIA

GRATVLATVR

A F R A.

MISENAE,
LITTERIS SCHVLZIANIS.

* * *

Plurimis iisque luculentissimis exemplis promissio illa diuina, quae de felicitate liberorum, piis et honestis parentibus ortorum, certissime speranda, existat in sacris litteris, omni tempore confirmata est, ut nemini, paullo diligentius iustitiae atque benignitatis diuinæ vim intuenti, dubium esse posset, omnem vitam beatam, non a humanis artibus, seu forte fortuna, sed a Deo, laetitiae omnis datore, reperendam esse. Etsi sunt non pauci, qui minus attenti ad hanc Dei beneficam virtutem, vitae beatitudinem a fortuna quadam, ludente in humanis rebus, deriuent, adeoque, vertente, ut vulgo aiunt, vultum serenum instabili illa hera ac domina rerum humanarum, eius inconstantiam ac malignitatem incusat; re tamen paullo accurati cognita, satis luculenter appetat, Deum humanae fortis ac rerum vicissitudinis esse auctorem, adeoque contrariam sententiam impianum potius et homine liberali indignam esse. Sitne christiano homine dignum, bene beateque viuendi rationes repeteret a causa aliqua vana, hoc est, nulla? Nonne hac ratione Deo, rerum humanarum gubernatori, suum honorem erexit imus? Eamus potius in hanc sententiam, omnem felicitatem, a parentibus bonis, ad liberos, nepotes et ad feros posteros, vestigia maiorum legentes, propagata, a diuina benignitate, in praemii loco dari atque concedi. Sed quorū omnia hacc, CLEMANNE DOCTISSIME, dilputamus? Quibus ambagibus vtimur, quoniam geslit animus, dulci illo officio fungi, cuius necessitatem nobis illa necessitudo, quae nobis TECVM, pro muneri ratione, intercedit, et aliquis laetitiae sensus imponit? Facile intelligis, quidnam sit in causa: diem scilicet *Tibi, Coniugi charissimae, Auia et Vileminae Tuæ exoptatissimum*, quem lacrimis *Tuus*, gaudii liquidissimi telibus, pulchriorem reddis, nobis scribendi et sic differendi materiam suppeditas. Liceat itaque nobis, bona *Tua*, explicare *auimur nobis*, ut pietatis *Tibi et nobis* aliquo modo, satisfaciamus. Vehementer gaudemus, Te amplissimum integratissimam *Tuae præmium ferre*: videmus enim, *Candidissime Clemanne*, quo candiorem amicorum *Tuorum* nemo inquam vidit, diuina prouidentia effectum esse, ut filia *Tua*, virgo spectatissimae sanctitatis et innocentiae, ingeretur *Viro Optimo*, filio Patris indulgentissimi et de liberis suis immortaliter meriti, cuius laus pietatis et fidei adhuc viget, et sempiterna memoria vigebit. Amplissimus profecto campus ad dicendum nobis apertus est, quo excurrere possimus cum in laudes *Tuas*, *Clemanne Suavisime*, tum in *Tuas*, *Sponse Aestumatisime*: sed nolumus *Vobis* ruborem iniicere, quod non tam laudari commemorandis egregie factis *Vestris* cupiat, quam laudanda potius faciat: id tamen nobis, pro *Vestra* humanitate, concedatis rogamus, ut amici *Vestri*, nunc aeternis pietatis praemiis ornati, memoriam, adumbrandis eius virtutibus, recolamus. Non opus habemus, ut *Vos* moneamus, *Viri optimi*, nos velle hoc illustri exemplo, quod profecto efficacius est ad rem praefectum demonstrandum, quam subtilissime excogitarat ratiunculae, confirmare ea, quae in superioribus diximus. Accipite itaque benevolē Afræ interpretē, enarrantem breuiter *Weisſit Vestri* mores, vitaque curriculum, pulcherrime decursum.

Gentem Weisianam in Saxonie claram a longo inde tempore fuisse, multa declarant. Cuius antiquam originem si vellemus paullo altius repetere, multis graibus documentis rem postremus facile demonstrare: sed pro instituti noſtri ratione, mores tantum *Weisſi*, Correctoris de illustri Afraneo quondam meritissimi, eiusque præcipua vitae instituta, strictum adumbrabimus. *Auus*, Pastoris munere apud *Sufcienſes* et *Merſuicenſes* lumma fide functus, tranquillissime vitam egit. Pater, *Ioannes Michael*, praeclare educatus, magnisque doctrinis formatus, honores adeptus est facile, eosque ritę administravit.

Tanta enim fide apud Hohensteinenses, (vicus est prope Dresdam) sacra fecit, vt eius memoria adhuc apud posteros vigeat. Natus est ibi *Weisius* noster, anno huius seculi sexto, a. d. XVII. Septembris, praenominibusque Christiani Friderici, testibus toederis in baptismo cum Deo initi, insignitus. Patrem, doctum ac magna sanctitatis laude praeditum virum, natus in primis praecoptorem, litteris bonis ita vacuit, vt iam in puerो ingenium, ad optimam quaevis factum, exsplendesceret, virtutisque scintillae emicarent. Traditus deinde in aliorum praecceptorum discipulam, in primis fratris, Conrectoris pri-
mum Chemnicensis, deinde Rectoris Annae montani, viri de bonis litteris et re Scholastica meritisimi, egregie prosecit, et inter aequales, et doctrina et virtute, eminuit. Anno huius seculi quinto viceculo, auctoritate patris et fratris, quem paterno cultu prosequebatur, se contulit in Vniuersitatem litterarum Lipsiensis, ubi praecepsis institutisque philosophiae, quam tum temporis Ridigerus, summa peritorum laude docebat, animum acuit, qua scientia auctor, eo lactiores in rebus sacris progressus fecit, ducibus et magistris vflus praestantissimi, Pfeifer, Schmidio, Clausingio atque Tellero. Eloquentiae discenda caufa Gottschedium, cuius nomen tum illustrius erat, quam nostra aetate, assidue audiuit, cui non poenitentibus fructus, in primis in vernaculae linguae eleganti perciplienda, retulit acceptos. Cum his paullo senioribus studiis sicut coniunxit humanitatis litteras, et omnem amoenioris doctrinae scientiam. Quippe satis mature intelligebat, nullam eruditonem, cum philosophiae, tum theologiae, esse veram adeoque probabilem, nisi quae se suauissimo quasi connubio iungat humanitati, sine qua nulla profecto dicendi scribendique subtilitas, et cultus paullo humanior atque eleganter esse, et ne cogitari quidem potest. His liberalibus doctrinis imbutus atque instructus, palam assiduitatis et diligentiae, in litteris diligendis adhibitat, documenta edere coepit, et anno huius seculi vndrictesco, laurea philosophica ornatus, Professorum expectationi respondit atque satistecit. **Studiorum academicorum** stadium emens, singulari Dei nutu atque prouidentia factum est, vt Misenum, videndi Wilkii causa, Theologie Doctoris et Milenensis traclus Superintendens grauisimi, secederet. Quod modelia atque humanitate sua facile animos hominum sibi conciliare poterat, non modo bene atque liberaliter exceptus, mox in luce hominum elegantissimorum atque eruditissimorum versatus est, sed et in hac vrbe domicilium perpetuum inuenit. Regebat tunc temporis Martius, vir eruditione ac prudentia singulari praeditus, iuuentum Afranam, multosque fama viri iuuenies, in primis nobilitate generis conspicuos, Misenum allixerat, qui ratione priuatae huius viri disciplinae vti vellent. Quibus omnibus quum non posset propter alios labores, cum amplissimo munere coniunctos, satisfacere, *Weisio* partem opera atque molestiae imposuit, non sine felicissimo successo. Hanc enim provinciam tam bene administravit, vt eius fides concretidi, eum in oculis ferrent, atque magnopere obseruarent. Quae res felicem euentum habuit. Quum enim locus Conrectoris in Franciscane vacuefactus esset, delatum est ei ab amplissimo ciuitatis Misenensis Senatu, hoc munus, cunctis suffragiis. Quam spem atque expectationem omnes doctrinæ atque virtutis aestimatores de *Weisio* conceperant, hanc non modo praclare sustinuit, sed et superauit. Quae caufa quoque fuit, cur, tribus annis in hac schola exactis, a Senatu Sanctiori Dresdensi, in locum Grabeneri, cui illustris Scholae Afranae regundas prouincia demandata fuerat, sufficeretur. Patescerat sibi vir doctissimus non modo doctrina sua, quam erudienda iuuentute prodebat, viam ad tam grauissimum munus, sed et scriptis, in primis vitis octo Principum Saxonie. Quae omnia non fefellerunt iudicium, de eo honorifice latum, a summis viris, quibus cura illustris Afrani, a principe clementissimo, delata est, sed confirmarunt. Vnde hac laude stabili ornatus, Anno CCCCCCLV. ad altiorem dignitatis gradum ascendit, et Conrectoris partes suscepit. Latinas atque graecas litteras non modo scite docuit, vt tirones satis mature earum amorem caperent, in iisque pulchre proficerent; sed et eos sua disciplina,

hortando et monendo, ad virtutem et omnem vitæ elegantioris cultum incitauit, multosque honestiores et liberaliores reddidit. Induatriam in administrando iwo munere, tum per illustribus Electoralis Sholae Ephoris et Curatoribus, tum Collegis suis probauit. Cum aliquoties aduersa valetudine afficeretur; tamen doloris vim superare tentauit. Factum est quodam tempore, vt domo egressus, praelectionis habendae causa cum electoralibus alumnis, infelici casu, brachium fractura grauiter laesisset: nihil minus tamen institutam rem absoluere conatus est, vsque dum magnitudine doloris vietus, in cathedra concideret. Discipuli eum non modo amore sed et honore et verecundia dignum habuerunt, ab eo inde tempore, quo in hac prouinciali schola docere coepit, vsque ad vitæ finem. Cum Collegis amicitiam sanctissime coluit, neminemque vnuquam illa iniuria lacesuit. Bene enim intelligebat, inimicities, cum Collegis conflatas, non modo a persona Doctoris Scholasticæ alias esse debere, sed etiam magnam in animos iuuenium vim habere, et, quamvis excellentissimam litterarum tractationem, vanam atque inutilem reddere. Sedulo itaque hoc vitium cavit, et lenitate animi, cum egregia vita prudentia coniuncta, facile effect, ut malevolorum quorundam impetus declinaret, vel, quod mens confusa recti esset, fortiter sustineret, vel retunderet. Erat in eo animi quoddam robur, quo temporibus reipublicæ periculosisimis, quae Afram nostram quoque adfixerunt, opportune vtebatur, consiliisque, quae non essent se re scholæ illustris, strenue se opponebat. Fuit aliquando, quum fortuna Afræ tam aduerfa et lucretiofa esset, vt parum abfasset, quin pulcherrimum institutum, iuuentuti studiosæ tam salutare, si non penitus tolleretur, tamen ad tempus aliquod interpellaretur. Sed omnem Noster cum reliquis Collegis mouit lapidem, vt impii et profani hostium conatus, adhibendis artibus, in rebus eiusmodi efficacissimis et praefentissimis, fierent irriti.

Disciplinam domesticam feueritate, condita comitate quadam et indulgentia, quam prudentissime rexit. Etsi se totum deuouerat illustris scholæ rationibus: tamen non immemor eorum officiorum, quae referuntur ad instituendorum liborum curam, vnuquam fuit repertus; quorum e nouem, quos e duplice coniugio suscepit, superfunt quatuor: tres filii, *Christianus Fridericus*, *Corrector de Franciano meritisimus*, *Christianus Lehorecht*, *Jurisconsultus et Grammateus Misenensis*, sponsus florentissimus, *Christianus Augustus*, S. S. Theologiae Candidatus, et filia, a sanctitate vitæ commendatissima, *Christiana Friderica*, quam pater dedit nuptum Doctissimo Schregero, Collegae mihi coniunctissimo et fauissimo.

Ex his breuiter disputatis, nemini obscurum esse potest, quanta beatus vir fuit pietate et fide in exequendis iis, quae a bono viro solent expectari. Modestus in omnibus, parum sibi tribuens, placidam honestamque vitam egit. Facta omnia ad salutem et utilitatem disciplinae suæ alumnorum resuluit, quos tanquam filios amauit. Liberos indulgentia, officii grauitate temperata, tractauit, qua prudenti educatione pulcherrimos percepti fructus. Tantis laboribus et curis exercitus, vitæ stadium tandem, anno aetatis faxagesimo quarto, quem usque ad decimum mensem explevit, spe atque fiducia in Seruatorе opimo collocata, pulcherrime decucurrit.

Haec optimi Viri memoria, *Clemanne Astutissime*, hodierno die, quo filiam vnicum, eius filio, qui imaginem patris sui refert, matrimonio iunxit, eo sua ior Tibi erit, quo laetiora tempora, Te, Tuamque Domum, in posterum manebunt. Felicitas illa, qua pietati praemium in sacris proponitur, a Te, viro integerrimæ et innocentissimæ vitae, et a Patre Generi Tui dilectissimi, cuiusmemori eo consilio renouauimus, vt exemplo probitatis breuiter, id quod dicimus, demonstrarem, in liberos Tuos, Filiam, virtutibus speciatissimam, et Generum, virum doctrina et moribus honestissimis praeditum, ad nepotes vsque certe propagabitur. Paxit DEVS, qui sapientia sua et benignitate, animos liberorum Tuorum, mutuo amore coniunxit, vt omnia eorum coepta et instituta, bene cedant, et coniugium, hoc die initum, fons sit fauissimæ amicitiae et concordiae sempiternæ. Haec pia vota Afra hodie suscipit, et nihil magis optat, quam vt Tua, Venerande Clemanne, vita, et ab hac parte fauissimæ voluntatis capiat incrementa, et Weisiana Domus tanta laetitia fruatur, cui nihil addi vnuquam poscit. Quam faustum itaque initium dies tam laetificus cepit, tam faustus aliquando, post longam annorum seriem, huius foederis matrimonialis sit finis. P. P. Misenæ a. d. III. Maii. MDCCCLXXII.

ME.

F. K. 70

Christiani Frederici Weisii, Correctoris illustris Afranei Misnensis, Vita.

Z f
4176

VIRO PRAENOBILISSIMO, AMPLISSIMO
DOCTISSIMO QVE

M. ANDREAE CHRISTIANO CLEMANNO,

CONRECTORI DE ILLVSTRI AFRANEO OPTIME MERENTI,

SOLLEMNIA NVPTIARVM

A FILIA VNICA

VIRGINE NOBILISSIMA VIRTVTIBVSQVE
ORNATISSIMA,

STIANA CAROLINA VILELMINA

I FLORENTISSIMO SPONSO

TIANO LEBERECHT WEISSIO,

GRAMMATEO MISENENSI CLARISSIMO

. NONAR. MAIAR. A. R. S. CICICCLXXII

CELEBRATA

EA, QVA DECET, OBSERVANTIA

GRATVLATVR

A F R A.

MISENAE,

LITTERIS SCHVLZIANIS.

Farbkarte #13

Yellow
Green
Cyan
Blue

B.I.G.

Black

White

3/Color

Red

Magenta

8
7
6
5
4
3
2
1
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
Centimeters

Inches